

Prædiken til 10. søndag efter trinitatis

Matt. 11, 16-24

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Men hvad skal jeg sammenligne denne slægt med? Den ligner børn, der sidder på torvet og råber til de andre: Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke; vi sang klagesange, og I sørgede ikke. For Johannes kom, han hverken spiste eller drak, og folk siger: Han er besat. Og Menneskesønnen kom, han både spiser og drikker, og folk siger: Se den frådser og dranker, ven med toldere og syndere!« Dog, visdommen har fået ret ved sine gerninger. Da begyndte Jesus at revse de byer, hvor de fleste af hans mægtige gerninger var sket, fordi de ikke havde omvendt sig: »Ve dig, Korazin! Ve dig, Betsajda! For hvis de mægtige gerninger, der er sket i jer, var sket i Tyrus og Sidon, havde de for længst omvendt sig i sæk og aske. Derfor siger jeg jer: Det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere på dommens dag end jer. Og du, Kapernaum, skal du ophøjes til himlen? I dødsriget skal du styrtes ned! For hvis de mægtige gerninger, der er sket i dig, var sket i Sodoma, havde den stået den dag i dag. Derfor siger jeg jer: Det skal gå Sodomas land tåleligere på dommens dag end dig.« Matthæusevangeliet 11,16-24

Jeg læste for år tilbage en artikel af Johan Peter Paludan, tidl. direktør for Institut for Fremtidforskning. Hans arbejde var og er at se ind i fremtiden. Ikke gennem en krystalkugle sådan som spåmænd gør. Paludan kigger gennem samfundsvidenskabelige metoder. Han var blevet bedt om at overveje folkekirkens situation og fremtid. Og han sagde (ikke overraskende), at vores samfund er i rivende udvikling. Hurtigere end nogensinde før. Og dermed ændrer vore værdier sig også, meget markant endda! Tiden vil nemlig selv skabe de nye værdier. Eller også vil man bare lade sig føre med uden noget absolut holdepunkt. Bare der er knald på! Man skal være åben for forandring, ellers er man håbløst fortabt i tidsstrømmen. Dét, jeg særlig lagde mærke til hos J.P. Paludan, var denne udtalelse: ”Den store udfordring for folkekirken er, at der er et gab mellem, hvad folket tror, og hvad folkekirken forkynder”. Så altså: det er galt nok, at kirken er for kedelig. Der er mangel på spræl og fest. Men værre er, at det er selve budskabet, der er noget galt med! For det svarer åbenbart dårligt til tidens behov for Gud. Sådan at Gud kan tilpasse sig en tid, hvor kode- og modeordene ganske længe har været:

- selvrealisering
- visions- og målsætningsprocesser

En tid hvor vi lidt for ofte siger: ”Jeg vil have ret. Jeg vil have, hvad der er mit”. I stedet for at begynde med at overveje, hvor vi kan gøre lidt gavn i forhold til andre mennesker. Men det er der måske ikke noget specielt nyt i? Men hvis man nu ikke føler, at man har drøn på livet, hvis ens hjerte græder af afmagt over at være menneske. Hvor man sukker efter noget, som man ikke bare skal kunne leve med, men noget man kan leve *på*, få livsnæring af. Hvad gør man så? I kirken er der ifølge Paludan og ganske mange andre ikke meget at komme efter. Kirkens budskab er for underligt, upassende til tidens pasform. Men har budskabet, evangeliet, nogensinde være passende? Når man ser, hvordan Jesus tager på vej og råber op. Sammenligner sin samtids mennesker med forkælede børn, der ikke rigtig fandt behag i noget. Så er der rigtig meget, der tyder på, at budskabet heller ikke dengang var den store sællert. Johannes Døberen, der havde prædikeret om livets alvor, han var alligevel for trist! Og Jesus, der forkyndte Guds betingelsesløse tilgivelse, var nærmest upassende letsindig. Dur ikke – væk! Vi bliver bare på den grundvold, den trappesten, som vi selv har valgt.

Så er det, at Vor Herre skælder ud! Og vi kan fint indsætte nogle andre bynavne, mere kendte, f.eks. dér hvor vi selv bor! For vi er af samme slægt; forbeholdne og selvrådende. Vor Herre skælder ud, men han be-

klager sig ikke. Han beklager derimod os. Siger, at det altså er brandærgerligt, at vi ikke kan eller vil høre, hvad det er, der bliver sagt. For her handler det ikke blot om tidens trend, som måske er glemt i morgen. Her er det Guds budskab, hvor alt står på spil. Jesus står der ikke bare med sin beklagelse og spiller sur. Han går videre. Op på Golgata og gennem døden til livet for at drage os med. Til livet, til Gud. Og i dag har vi så hørt, at ved Himmerigets port skal vi stå i kø. Ikke foran, men nede bagved. Sammen med de frække og sjofle folk fra Sodoma. Og det nytter ikke noget at puffe og mase.

Er kristendommens sum så: dét, at lære stå pænt og ordentligt i kø? For dét bliver altså lidt vanskeligt. Vi bliver jo utålmodige. En tænker: ”Hvad nu hvis Gud ikke er hård nok i forhold til alle de trælse?” En anden tænker: ”Hvad nu hvis Gud ikke er så kærlig, som jeg håbede på? Tænk engang hvis Gud skuffer mig!” Og Jesus – han beklager os. Men det skal ikke være det sidste ord. Det sidste ord er en afgørelse, Guds dom! Både de nidkære og de frygtomme spørger så: ”Lad os så få at vide, hvem der skal gå fortabt. Hvor og hvornår sker det? Når vi har draget det sidste suk?” Måske er dét, Jesus siger til os, at fortabelsens mulighed er forfærdende nærværende. Nu! For hvis man med Djævelens vold og magt vil have adgang til Helvede, så er der frit slag! For Helvede, det er *fravær*; af kærlighed, af medfølelse, af taknemmelighed. Og det Helvede kan opleves særdeles nærværende hvert øjeblik. I hver eneste sammenhæng hvor mennesker piner og plager sig selv og

hinanden. Eller hvis man bare forholder sig neutralt til livet, udeltagende. Hvor man aldrig selv kunne drømme om at råbe om hjælp eller for dén sags skyld takke for dét, der er lagt i vore hænder.

Men vi kan ikke leve på ligegyldighed eller had! For så går vi til grunde som en slægt, der står i kø, i flok og rad tramper lige ud i afgrunden. Men det er også på afgrundens rand, at kærlighedens inderste væsen, at Jesus Kristus stiller sig op og taler til os. Det tidløse budskab: ”Klyng dig ikke til dét, du selv har fundet på og gemt dig bag. Men giv slip og hør så, hvad jeg vil sige til dig. Om du sidder på trappestenen eller ligger i rende-stenen, så slipper jeg dig ikke”. Lover Han os.

Amen

Hasse Neldeberg Jørgensen
Helligåndskirken, Flensborg

Salmer:
749, 391, 370, 14, 376, 504

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk